

**IK BEN ZOALS IK BEN**

Ik ben zoals ik ben

*Jeugdboek/fantasy*

©2015 Stefaan Van Laere & Uitgeverij Partizaan/BOXPress

Omslagontwerp Stefaan Van Laere & Kathelyne Van den Berghe

ISBN: 9789462952416

Uitgeverij Partizaan/BOXPress

# **IK BEN ZOALS IK BEN**

**Stefaan Van Laere**

**Jeugdboek/fantasy**

## De poppenwinkel

‘Saartje!’ riep pa Verzele onderaan de trap, ‘Saartje! Lui nest dat je bent! Haast je wat, wil je! Straks wordt je eten koud!’

Saartje keek geeuwend op. Nee toch, wéér in slaap gevallen! Vlug stopte ze de strips die ze had zitten lezen weg onder haar bed. Er zou wat zwaaien.

‘Ik tel tot tien, en als je dan nog niet beneden bent sta ik niet in voor de gevolgen,’ klonk het vastberaden. Vader Verzele kon erg doortastend zijn.

Vervelende zeurkous, dacht Saartje, heb jij even geluk dat die verzengende vuurstraal waar ik van gedroomd heb alleen maar inbeelding is!

Ze keek naar de plastic klok met Disneyfiguurtjes die ze van haar oma gekregen had. Een beetje belachelijk, maar oma was nu eenmaal een lief oud mensje dat geen benul had van de smaak van haar kleindochter. Saartje telde acht seconden mee en rende dan vierklauwens de trap af. Onderweg trapte ze net niet op de staart van Poes, de oude dikke kater die rustig verder bleef maffen.

Saartje ging aan tafel zitten. Onmiddellijk duwde pa Verzele haar een brief onder de neus en zei dreigend: ‘Wat moet dit voorstellen?’

Ze herkende het briefhoofd van de school en haalde gelaten de schouders op. Dat voorspelde weinig goeds, want de juf kon gewoon niets van haar verdragen!

‘Hou je oortjes goed open, jongedame. “Saartje luistert nooit. Ze zit altijd met haar hoofd in de wolken. Ze maakt haar sommen niet. Ze antwoordt niet op mijn vragen. In de turnles blijft ze gewoon op de bank zitten. Kortom, Saartje is lui en koppig.”

Moet ik daar al dat schoolgeld voor betalen?’

Saartje wilde zeggen dat ze het allemaal niet opzettelijk deed en zich in de toekomst echt meer zou gaan inspannen, maar de woorden kwamen niet over haar lippen.

‘Dat betekent na het eten meteen naar je kamer! Geen televisie voor jou vanavond!’

Saartje rende met twee treden tegelijk de trap op.

Schuldbewust liet ze zich op haar bed vallen. Pa heeft gelijk, ik ben een luie donder, een nietsnut, schoot het door haar hoofd, ik word later vast landloper of zo.

En dat net nu Wanda, de huishoudster, haar vrije dag had. Wanda die zowat de enige was die pa kon intomen als hij uit zijn krammen schoot.

Haar keel voelde wat gezwollen aan. Ze had die dag natuurlijk weer te lang in haar bezwete kleren bij haar hartsvriendin Ellen staan kletsen, en ze zou vast ziek worden. Hoe vaak had de juffrouw hen al niet gewaarschuwd? ‘O ja, jullie zullen me natuurlijk niet geloven. Maar die jonge meisjes, dat holt maar, en ze blijven in hun natte kledij rond lopen. En dan klagen dat ze ziek zijn!’

Zulke dingen zei de juffrouw, maar Saartje was van oordeel dat het allemaal wel zo’n een vaart niet zou lopen. Dan trakteerde ze zichzelf bij het ontbijt maar op een extralepel honing, en ze zou haar warme wollen sjaal dragen tot haar keel weer beter was. De spot van haar klasgenootjes nam ze er maar bij. Xanne (het serpent!) zou er zich natuurlijk vrolijk over maken dat Saartje in volle zomer een sjaal droeg. Maar ze zou gewoon doen alsof die twee lucht waren!

Vlijtig zette Saartje zich aan het werk om een hoofdstuk uit haar rekenboek in te oefenen. Die straf had ze wel verdiend, vond ze

zelf.

Maar het duurde niet lang voor de breuken en de vermenigvuldigingen in haar hoofd begonnen te duizelen. Zuchtend klapte ze het boek dicht.

Kinderen waren toch niet gemaakt om op mooie dagen als vandaag op hun kamer weg te kwijnen bij ingewikkelde vraagstukken over boer Jan die zevenenveertig appels had, er drie aan zijn zoon gaf, vervolgens een vierde tegen een halve euro verkocht en later door een dief van de resterende helft beroofd werd? Volgens Saartje was die boer Jan niets dan een arme dwaze dompel die nooit rijk zou worden. Haar pa had het toch beter getroffen. Die verdiende als kaderlid van een grote firma heel wat meer dan boer Jan, vast zelfs boven de duizend euro per maand.

Saartje trok Boris dicht tegen zich aan. Ze had de pluche beer al zolang ze zich kon herinneren. Zijn enige overgebleven oor hing er maar slapjes bij, en ze vertelde hem een verhaal over een oud geworden prinses die nog altijd op haar prins wachtte. Toen dacht ze weer aan de uitbrander van haar vader en hilde zichzelf zachtjes in slaap.

Xanne droeg smetteloos witte sokjes waarop je nooit ook maar het minste plekje zag. Saartje zou er al het geld uit haar spaarvarken voor over gehad hebben om haar klasgenootje eens in de zandbank te mogen duwen. Xanne zag er altijd zo verrekt netjes uit, en ze was als de dood voor vuil en ziektes. Vooraleer ze op een bank ging zitten, veegde ze de zitplaats eerst schoon met een papieren zakdoekje, dat ze vervolgens met een sierlijke worp keurig in de vuilnismand mikte. En dan keek ze met een neerbuigende blik naar Saartje, als wilde ze zeggen: ‘Heb je wel

gezien hoe netjes ik ben?’

Saartje liep opzettelijk enkele stappen achter de bolleboos aan, zoals haar vader Xanne noemde.

Naarmate ze dichter bij de school kwam, begon Saartje meer te piekeren. Die verrekte breuken ook, wat had een mens daar nu in hemelsnaam aan?

Xanne draaide zich om en lachte treiterend.

‘Vandaag geeft de juf vast en zeker een flinke test! En het is al een hele tijd geleden dat ze jou nog eens op de rooster gelegd heeft. Ik hoop maar dat het vandaag jouw beurt is!’

Tja, als dat werkelijk zo was liep Saartje tegen de lamp, zeker weten. Ze herinnerde gewoon niets meer van die breuken.

Waarom kwam de juf ook altijd met die nonsens aandraven? Waren er dan echt geen andere dingen die men je op school kon aanleren? Zo zou het toch ongetwijfeld veel leerrijker zijn te weten te komen waar je ergens de goedkoopste kauwgum kon krijgen, of dat Eugène van het winkeltje op de hoek kapotte poppen en tolleren herstelde.

God, wat zou Saartje graag een van die poppen hebben! Liefst zo eentje met een beeldig kanten hoedje en een lief gezichtje, zoals ze er gisteren een voor het uitstalraam gezien had! Xanne had het ook opgemerkt, en ze had het weer niet kunnen nalaten een venijnige opmerking te plaatsen.

‘Als ik het echt zou willen, dan gaf mijn vader mij onmiddellijk zo’n pop omdat ik nu eenmaal altijd goede resultaten op school heb’, had Xanne gezegd. ‘Maar poppen zijn voor kinderen. Ik spaar liever voor mijn computer. Volgend jaar koop ik mij er een met wel drieëntwintig verschillende programma’s.’

Saartje hoefde zich helemaal geen computer aan te schaffen, want paps had er op zijn bureau wel minstens tien. Of

zeshonderd, of ééenduizendmiljoen, wie zou het zeggen.

Nee, zo'n echte snoezige pop met een prachtige porseleinen kop, dat was het ware, daar konden alle computers van de wereld niet tegen op.

In gedachten verzonken botste Saartje tegen de schooljuf aan.

‘Wel, juffrouw Verzele? Weer in dromenland?’

Saartje schrok op. Even had ze het gevoel van een andere, verre wereld terug te keren.

Xanne stond wat verderop te grinniken. Saartje was helemaal sprakeloos.

‘We zullen straks eens zien wat je er bij de toets van bakt. En kijk maar niet zo beteuterd. Vandaag ben jij als eerste aan beurt.’

De juf keek toen op haar polsuurwerk en riep luid: ‘Nog één minuut, meisjes! En ik wil dat iedereen onmiddellijk keurig in de rij staat!’

Saartje krabbelde haastig op een papiertje dat ze snipverkouden was en stopte het de juf onder de neus. Wie weet ontsnapte ze zo aan de beurt.

‘En ik moet dat geloven! Goed geprobeerd, maar mij vang je daar niet mee, juffrouw Verzele. Het is tijd, meisjes!’

Op een oogwenk was het speelplein ontruimd. Twee rijen meisjes gingen stilzwijgend naar binnen, Saartje als allerlaatste want zij was nog vlug naar het toilet geweest. Die zenuwen ook altijd, ze voelde zich net een lam dat naar de slachtbank geleid werd.

‘Gaan jullie alvast maar zitten. Ik heb nog iets met de directrice te bespreken,’ zei de juf. ‘En stilte in de klas, of anders zwaait er wat!’

Xanne tikte Saartje aan.

‘Wat wil je, kreng? Als je weer geen potlood bij hebt, dan is dat



pech. Ik leen je niets,’ siste Saartje, veel giftiger dan ze eigenlijk bedoeld had.

‘Rustig maar, Verzele. De juf rekent straks wel met je af,’ glunderde Xanne, wiens stralend witte glimlach aan een reclamespotje voor tandpasta deed denken.

Even zweeg Xanne omdat ze meende voetstappen in de gang te horen, maar het was vals alarm.

‘Denk maar eens aan je vader,’ ging ze verder. ‘Die zit nu op kantoor, waarschijnlijk met zo'n vervelende klant die zijn dag verpest, en als hij vanavond thuis komt en je slecht rapport ziet...’

Xanne genoot nu al met volle teugen van het tafereel en stak een grote, roze tong uit.

‘Ik knip die vuile lap van je af, ik zweer het!’ riep Saartje kwaad, en ze greep in haar bank al naar de schaar om haar dreigement uit te voeren.

‘Saartje Verzele!’ donderde het door de klas, ‘ik had je gewaarschuwd!’

Verschrikt keek Saartje om en zag nog net de klauwende hand van de juf die haar bij de schouder in de gang sleurde.

Daar kreeg ze een flink sermoen van de juf te horen.

‘Ik had je gewaarschuwd! Mijn geduld is op, knoop dat maar goed in je oren! Ik hou je voortaan extra in de gaten, en o wee als je nog eens iets mispeutert! Ik ken manieren genoeg om je te temmen, wees daar maar zeker van! En nu terug naar de klas, dan kan ik eens horen hoe het met je kennis van de breuken zit.’

Oeps! Nu ging het natuurlijk helemaal mis. Met slepende voeten volgde Saartje de juffrouw en wachtte aan het bord op het onvermijdelijke.

‘Schrijf op. Drie vierden min één vierde, en tel bij dit resultaat

vier achtsten op.'

Saartje schreef vertwijfeld het vraagstuk op en keek er met grote ogen naar. Ze had niet het minste idee hoe ze er moest aan beginnen.

'We wachten, juffrouw Verzele. Laat ons hier geen wortel schieten.'

De getallen leken voor Saartjes ogen te dansen. Ze deed dan maar alsof ze volop aan het rekenen was, en zette een stapje achteruit als wilde ze het rekenkundig probleem beter kunnen bestuderen.

'Maken jullie intussen ook de oefening maar,' zei de juf. 'Iedereen speelt natuurlijk met zo'n belachelijk eenvoudig sommetje.'

'Geef mij maar Poes om mee te spelen,' zuchtte Saartje, en op goed geluk af schreef ze in piepkleine cijfertjes: twaalf vierden. Het getal leek haar gemeen toe te grijnzen.

'Is dat je uiteindelijke resultaat?' vroeg de juffrouw hoofdschuddend. Saartje haalde de schouders op en keek een beetje sullig naar de punt van haar schoenen. Ze voelde zich een oen.

'Goed, ik neem wel iemand anders,' zuchtte de juf. 'Kom jij even naar het bord, Xanne? Toon juffrouw Verzele maar eens hoe het moet.'

Parmantig ging Xanne traag naar voor, en elke stap was een steek in Saartjes hart. Xanne nam het krijtje triomfantelijk over. Ze maakte razendsnel enkele bewerkingen, hertelde vlug nog eens en schreef dan de uitkomst op.

'Eén, juffrouw.'

'Heel goed,' prees de juf. 'Ga nu maar terug naar je bank. Ik zou daar maar een voorbeeld aan nemen, Saartje. Sáártje!'